

Efter väntan

I ett hörn sitter en man och gråter. Han har väntat förgäves. Han lyssnar efter hennes steg utanför dörren förgäves. Förgäves. Hon kommer inte tillbaka. Aldrig mer.

Rummet är avlångt, avskalat sånär som på en tavla som hänger på ena kortväggen, snett ovanför mannens huvud. Det är en stor tavla, med bred guldfärgad ram omkring ett svenskt landskap. Smaklös skulle vissa säga, nostalgisk skulle någon anse. De flesta skulle antagligen enbart rycka på axlarna åt tavlan och avfärda den som vilken svensk vardagsrumstavla som helst. För det är den. Fokus vilar på en röd stuga, med vita knutar och katt på försubron. I omgivningen syns berg, björkar, mossor, lavar, skyar i blått och vitt. Allt omgivet av den ram som på sina ställen fortfarande kan gnistra till, nästan som guld.

Eftermiddagssolen stryker sina sista strålar över dammigt parkettgolv. I dammet syns fotspår. Det är små fotspår, nätta och försiktiga. Kvinnofötter. De går i en lov över rummets golv. Fram till tavlan, förbi hörnet där mannen sitter, och sedan ut i periferin. I början är stegen korta, skarpare tecknar sig den lilla fotens avtryck mot golvet. Framme vid tavlan är dammet bortsuddat på en stor fläck. Någon har stått kvar där en stund, gungat eller gnidit fötterna mot golvet. Liksom en blyg flicka, vid sitt första möte med sin älskade, vars fötter slingrar sig bakom varandra i hopp om att förtränga blossande kinder och nedslagna ögon. Så fortsätter stegen bort från tavlan. Avstånden mellan stegen är längre nu, dess avtryck är något större, som om stegen velat dröja sig kvar men inte vågat. Vid rummets ena ände syns långa spår efter stegens avtryck i dammet. Det synes som om någon släpat sina fötter efter sig, som dragen ut från rummet med viljan att stanna kvar, eller utan ork att gå vidare.

Utanför dörren hörs ljud. Någon har kört ett fordon förbi huset och stannat på uppfarten. Det är ett tungt fordon, det gör den sortens tunga suck vid parkeringen som endast de största och tröttaste lastbilarna kan åstadkomma. En gammal trogen arbetshäst, halvvägs på väg till slakt. Två dörrar slås igen, hårt för att inte glida upp igen. Mansröster hörs. Mannen i hörnet förstår att de är glada, tonen på deras röster är ljus och ibland hörs det muller som är så karakteristiskt för det glädjelösa skratt som endast markerar det nöje ett sista jobb på arbetsdagen kan medföra. Nu ringer de på dörrklockan. Mannen böjer ned sitt huvud djupare i knät. Det är inte de som ska komma. Det är inte deras steg han vill höra på gången utanför dörren. Det är fel. Allt är så fel.

En nyckel rasslar i låset. Någon har tydligen gett dem nycklar för att obehindrat kunna arbeta. Männen är nöjda och hungriga. Det mesta är redan gjort. Mannen i hörnet har sett allting. När de flyttade ut pianot. Det gamla mahognyfärgade pianot med kandelabrar på framsidan. Vars gulnade tangenter i stearinljusens ljus smekts av försiktiga händer till valser och menuetter. Åh, som han minns dessa händer, ibland bredvid hans då de skulle spela fyrhändigt. Männen har även flyttat sekretären. Han mormors gamla möbel. På dess skiva hade många brev blivit skrivna. Först kärleksbrev, blyga med passionens brinnande bokstäver mellan raderna, sedan mer kortadiga alster såsom julkort eller tackkort. Omkring juletid hade skivan på möbeln fäلتs upp. Dess lås kunde hålla inne ljuva överraskningar i små paket. Silver, det var favoriten.

På vägen ut hade mannen stött till sekretären. En låda hade fallit ut över golvet och slagit upp en spricka. De hade inte fått lådan på plats igen så mannen hade placerat denna vid sidan av möbeln. Tydligen hade värdet inte varit så stort ändå. Männen hade sagt det. Den var sliten, gammal och nu även defekt.

Steg genom huset. De närmar sig. Mannen kryper ihop i hörnet. Skymningen faller över rummet och döljer hans tunna kropp när mannen med tunga, järnbeskodda skor kliver in. De lyfter ner tavlan och avlägsnar sig strax därpå. Dörren slås igen och lastbilen startar med ännu en suck, hostar en gång och försvinner iväg.

I det tomma huset sitter en man i ett hörn. Han gråter inte längre. Rummet är alldeles kallt. På golvet har någon dragit in smuts. Stora, leriga fotspår syns i en lov på golvet. De rör sig fram mot ena kortväggen av rummet, där en ljusare fyrkant syns på väggen, och sedan bort och ut igen.

I flaket på en flyttbil glider en stor tavla fram och tillbaka. Dess guldfärgade ram skaver emot andra möbler. Flagor har lossnat och ligger som gulddis över lastbilsflakets golv. Motivet i tavlan är ett helt vanligt svenskt landskap. Fokus ligger på en röd stuga, med vita knutar. På farstubron sitter en katt. Vid sidan av huset ligger ett berg med lavar mossor, björkar och tallar. Där ser man två figurer. Det är en man och en kvinna, som hand i hand står och tittar ut över landskapet.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mira med Poeter.se id #13847 innehar upphovsrätten